

№ катехт: 85-FJ88+3
Београд, 13.08.2014.

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТО бр.8/2013
07.04.2014. године
Београд
СС/ИИ

Виши суд у Београду
Посебно одељење и одељење за ратне злочине
Примљено непосредно поштом (обично - препоручено)

43/23

07.04. 2014. године у Б примерака са 4 прилога и рубрика. + 2 цр.

Предато поштом пратом за дна 30 године.

Писмено такса ратне не диме, за, недостају таксе

не диме, не таксе, прилази без таксе.

Примљено придржати (новца и сл.)

Бег

Лице овлашћено за пријем

Ј. Павловић

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

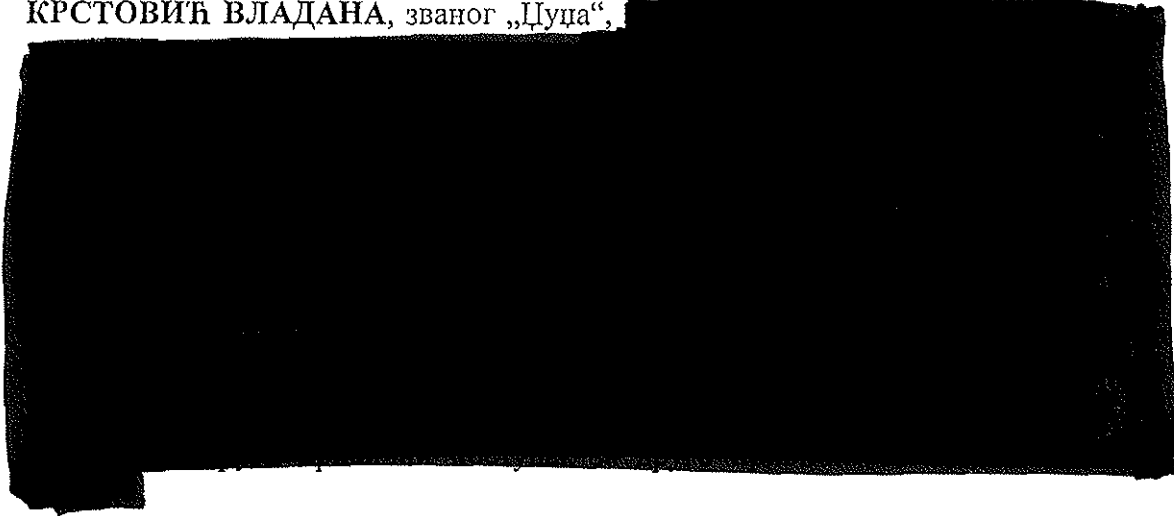
БЕОГРАД

На основу члана 43. став 2. тачка 5, члана 331. став 1. и члана 333. став 1. ЗКП, члана 3. и 4. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

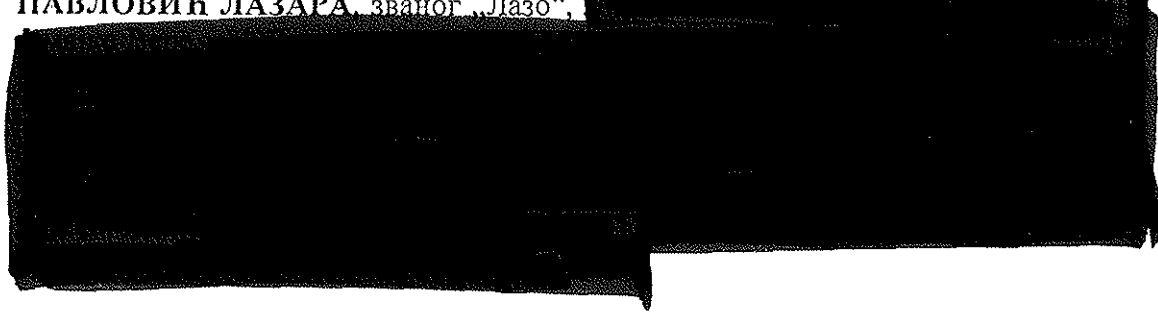
О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

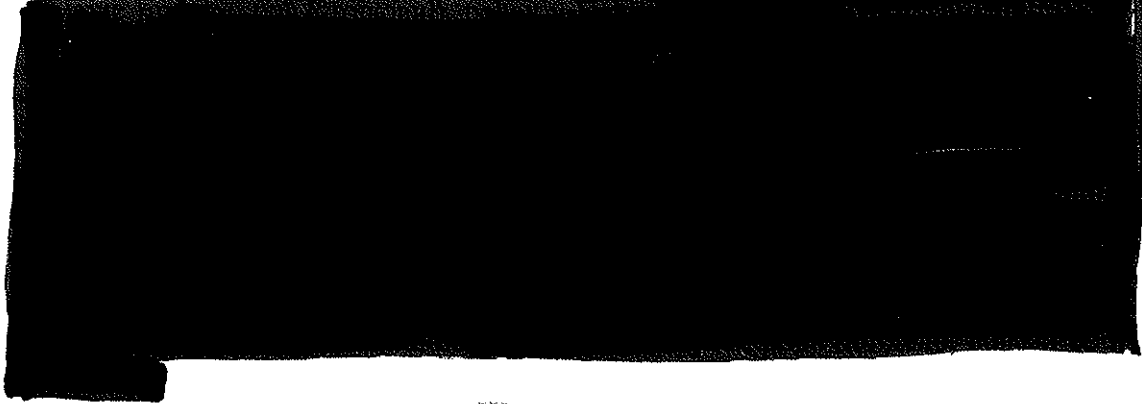
1. КРСТОВИЋ ВЛАДАНА, званог „Дуца“,

2. ПАВЛОВИЋ ЛАЗАРА, званог „Лазо“,

3. ИВАНОВИЋ МИЛАНА, званог „Мићко“,

Што су:

- за време немеђународног оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије са једне стране, и припадника наоружане војне организације, тзв. „Ослободилачке војске Косова“ (ОВК), са друге стране, који се одвијао у времену од 1998. до краја 1999. године, и истовремено међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО снага, у селу Љубенић, Општина Пећ и целој територији тадашње АП Косово и Метохија, као припадници Интервентног вода у саставу 177. Војно-територијалног одреда Пећ, Војске Југославије, заједно са припадницима тог вода Поповић Срећком, Кастратовић Славишом, Богичевић Бобаном, Мишић Сенишом, Момић Ранком, Николић Милојком, Булатовић Дејаном и окривљени сарадник „А1“, против којих је у току кривични поступак пред Вишим судом у Београду – Одељењем за ратне злочине у предмету бр.К.По2-48/2010, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 4/10, те заједно са Лекић Ненадом против кога је поступак раздвојен и Вуковић Предрагом против кога је истрага прекинута, као и заједно са осталим НН припадницима Интервентног вода и 177.ВТО под командом и по наредби сада пок.Минић Небојше, кршећи правила међународног права предвиђена одредбама члана 3. став 1. тачка 1а) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевске конвенције) те одредбама члана 4. став 2. под а), члана 13. став 2. и члана 17 став 2. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол II), дана 01.04.1999. године, извршили:

1. **напад на цивилно становништво села Љубенић који је имао за последицу смрт 4 лица**, тако што су заједно са осталим припадницима 177.одреда ВТО који су учествовали у нападу, наоружани пешадијским наоружањем, у саставу три групе из три правца ушли у село Љубенић и то окр.Крстовић Владан са припадницима своје групе главним сеоским путем гледано од магистралног пута Пећ – Дечани, који се простире кроз центар села, окр.Павловић Лазар са својом групом из правца десно од главног сеоског пута и окр.Ивановић Милан са својом групом из правца са леве стране сеоског пута, те сваки на свом правцу претресали све куће, претећи цивилном становништву да ће их побити те из кућа истеривали цивилно становништво, тражећи да се окупи у центру села и притом пуцали из свог наоружања у правцу становништва и њихових кућа, па су у тој пуцњави лишени живота Бушати Адем, Алимехај Хисен, Гогај Хаџи и Љихмуратај Смајл;

2. расељавање свих жена, деце и старијих мушкараца становника села, тако што су заједно са осталим припадницима 177. ВТО Пећи који су учествовали у нападу у центру села окупили сво становништво села, одвојили око 60 цивила мушкараца, док су преостало цивилно становништво, претећи оружјем и пуцајући изнад њихових глава, присилили да пешке напусте територију свог села, наредили им да иду у Републику Албанију, па када је једна група жена одбила да се одвоји од мушкараца и да крене на главни пут од правца Пећи према Дечанима и даље за Албанију, испаливали рафале изнад њихових глава, псујући их и вређајући, претећи да ће их све побити, након чега је и ова група жена кренула пут Албаније,

- у току овог претреса и након завршене акције заједно са осталим припадницима 177. ВТО који су учествовали у нападу, подметали пожаре и палили породичне куће и друге објекте у селу, у циљу да се расељено становништво не може вратити у село, па су пожаром уништили већи број породичних кућа и других помоћних објеката чији су власници били цивили оштећени: Армуш Аличкај, Аљи Рустемај, Џемал Хускај, Садик Бериша, Хамзај Ариф, Хамзај Селим, Јахмуратај Шабан, Јахмуратај Иса, Јахмуратај Екрем, Харадинај Адем, Харадинај Рустем, Харадинај Хазир, Харадинај Рама, Бушати Исуф, Бушати Иса и Бушати Џафер,

3. извршили убиство најмање 42 те повредили телесни интегритет 11 цивила мушкараца албанске националности, тако што су након протеривања дела становништва села Љубенић, заједно са осталим припадницима 177. ВТО Одред Пећи који су учествовали у нападу, дошли до издвојене групе цивила мушкараца, где су окр.Крстовић Владан и окр.Павловић Лазар заједно са Поповић Срећком, Кастратовић Славишом, Богичевић Бобаном, Обрадовић Зораном и НН припадницима тог одреда, стајали у непосредној близини окупљене групе одвојених цивила мушкараца, у односу на њих са леве и десне стране и пазили да оштећени цивили не побегну или не пруже отпор, док је за то време сада пок.Минић Небојша, најпре пуцао из свог оружја у Харадинај Адема и Бушати Уку, који су стајали у групи издвојених цивила, а затим окр.Ивановић Милан коме је пок.Минић издао посебну наредбу, те пок.Минић Небојша, Булатовић Дејан, Момић Ранко, Николић Милојко, Мишић Синиша, Вуковић Предраг и Лекић Ненад из свог наоружања пуцали у ову групу цивила, услед чега су оштећени задобили прострелне ране, због којих је већина одмах преминула, те су том приликом лишили живота најмање 42 и то: Шоши Гани, Авдулах Гезим, Алимехај Хаци, Тахир Ариф, Локај Илир, Рустем Сали, Хамзај Рамиз, Хускај Фехим, Укшинај Ружди, Рецај Рец, Авдулах Рама, Бушати Бајрам, Алимехај Фадил, Алимехај Шабан, Алимехај Хазир, Алимехај Рустем, Боби Бајрам, Боби Беке, Боби Мухарем, Бушати Смаил, Бушати Ука, Хамзај Селим, Хамзај Јашар, Хамзај Цавид, Харадинај Адем, Хускај Харадин, Хускај Тафил, Хускај Осман, Хускај Наим, Хускај Мене, Хускај Рама, Хускај Смаил, Јамхуратај Муса, Јахмуратај Кадри, Морина Цун, Морина Риза, Шоши Сефер, Силај Селаим, Укај Рустем, Укшинај Рама, Алимехај Бајрам и Хускај Метуш,

- док је 11 лица задобило тешке телесне повреде у виду прострелних рана и то: Авдулахај Јусуф, Алимехмед Маџун, Јахмуратај Садик, Хускај Бесим, Аличкај Шевдет, Бериша Салик, Шевћет Боби, Бушати Гани, Бушати Ибер, Јахмуратај Шабан и Укшинај Демуш,

- чиме су, као саизвршиоци, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗЈ.

46/23
Стога

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом закаже и одржи главни јавни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине,
2. окривљене Крстовић Владана, Павловић Лазара и Ивановић Милана, преко назначених адреса,
3. браниоца окр.Крстовић Владана и окр.Павловић Лазара, адвоката Ненада Петрушића, Београд, Улица Милана Куча бр.1,
4. браниоца окр.Ивановић Милана, адвоката Небојшу Перовића, Београд, Улица Светозара Марковића бр.9,
5. сведоке – оштећене:
 - Албан Реџаја, [REDACTED]
 - Јахмуратај Садика, [REDACTED]
 - Хускај Бесима, [REDACTED]
 - Укшинај Амруша, [REDACTED]
 - Ђула Бушати, [REDACTED]
 - Ардешир Гогај, [REDACTED]
 - Елхаме Куртај, рођ.Харадинај, [REDACTED]
6. сведоке:
 - Влаховић Борислава, [REDACTED]
 - Вукотић Марка, [REDACTED]
 - Обрадовић Зорана, [REDACTED]
 - [REDACTED]
 - [REDACTED]
 - [REDACTED]
 - [REDACTED]
 - [REDACTED]
 - Папоњак Радована, [REDACTED]

Да се на главном претресу као доказ прочита и изврши увид у:

- предмет Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К.По2-48/2010 књига бр.4 „Љубенић – обдукциони записници“, и то обдукциони записници за лица: Морина Риза, Хускај Неке, Хамзај Селим, Јахмуратај Муса, Локај Илир, Алимехај Хаци, Хускај Феим, Хускај Раме, Боби Бајрам, Укшинај Раме, Бушати Бајрам и Укшинај Ружди,
- исказ сведока Хајрије Хускај и Мејреме Хамзај у предмету Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине К.По2-48/2010,
- исказ сведока Мађун Алимехај и Исуф Авдулахај у предмету Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине К.По2-48/2010,
- списак идентификованих посмртних остатака путем ДНК ексхумираних тела на локацији „Батајница 3 и 4“ од 26.05.2004. године,

- 48/93
- фотоалбум са фотографијама обележеним бројевима од 1 до 8,
 - решење МУП-а, УКП-Служба за откривање ратних злочина бр.03/4-3-1 бр.ЈС-76/13 од 21.05.2013. године о задржавању окр.Павловић Лазара,
 - решење МУП-а, УКП-Служба за откривање ратних злочина бр.03/4-3-1 бр.ЈС-74/13 од 21.05.2013. године о задржавању окр.Крстовић Владана,
 - одобрење о испитивању сведока Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, Судије за претходни поступак Кри.По2-14/2012 од 17.08.2012. године,
 - фотоалбум са фотографијама из села Љубенић, ЕУЛЕКС Јединице за истраживање ратних злочина,
 - решење МУП-а УКП Служба за откривање ратних злочина бр.03/4-3-1 бр.ЈС-113/13 од 28.05.2013. године о задржавању окр.Ивановић Милана,
 - топографску карту Пећ са околином,
 - извештај Министарства одбране, Војно-безбедносна агенција стр.пов.бр.8874-1 од 05. јуна 2013. године са прилогом списка војних лица 177.ВТО,
 - Ратни дневник 177.ВТО који се односи на 01.04.1999. године у селу Љубенић,
 - извештај Службеног лица ЕУЛЕКС са списком лица убијених у селу Љубенић дана 01.04.1999. године,
 - извод из „Службеног листа“ СРЈ бр.14 од 23.03.1999. године,
 - извод из „Службеног листа“ СРЈ бр.15 од 25.03.1999. године,
 - извештај из КЕ за окривљеног Крстовић Владана, Павловић Лазара и Ивановић Милана МУП-а РС, Полицијска Управа Пећ бр.ПУ-1893/13 од 29.10.2013. године,
 - списак спаљених кућа у селу Љубенић Савета за одбрану људских права и слобода – Регионални центар у Пећи

Образложење

Постојање оправдане сумње да су окривљени Крстовић Владан, Павловић Лазар и Ивановић Милан извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗЈ, које је описано у диспозитиву оптужнице, утврђује се на основу резултата предистражног поступка и спроведене истраге, исказа сведока саслушаних пред замеником тужиоца за ратне злочине у Београду, садржине списка предмета који се води пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду К.По2.бр.48/2010 против оптужених Миладиновић Топлице и др, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, као и на основу писане документације у списима.

Окривљенима се ставља на терет да су на подручју Аутономне покрајине Косова и Метохије, Општине Пећ у селу Љубенић, које је у то време било настањено већином становништвом албанске националности, у центру села у дужини главног пута који води од правца магистралног пута Пећ – Дечани у близини цамије и дворишног зида куће Мухамета Шошаја, у време оружаног сукоба на Косову и Метохији, дана 01.04.1999. године, извршили напад на цивилно становништво села Љубенић који је имао за последицу смрт 4 лица, те извршили расељавање свих жена, деце и старијих мушкараца становника села, извршили убиство најмање 42 цивилна лица албанске националности и тешко телесно повредили 11 цивилних лица.

Неспорно је да је у то време постојао оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, с једне стране и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ и Коалиције НАТО снага са друге стране. Када је отпочела офанзива

НАТО снага према Савезној Републици Југославији дана 24.03.1999. године, НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у СРЈ, а дан раније СРЈ је Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24.03.1999. године и ратно стање.

Циљ напада НАТО снага био је напад на једну оружану страну српске оружане снаге у циљу слабљења њене борбене моћи и да се иста потпуно онеспособи и разбије. НАТО снаге ставиле су се отворено на страну друге оружане снаге, на страну оружаних снага ОВК, а већ у постојећем оружаном сукобу који је до тада имао карактер унутрашњег сукоба. Са почетком НАТО бомбардовања на Савезну Републику Југославију, те проглашењем ратног стања, оружани сукоб на АП КиМ прелази из фазе унутрашњег сукоба у међународни оружани сукоб.

Општина Пећ и околна села на територији ове општине, па и село Љубенић се налазило у зони одговорности 125.моторизоване бригаде Корпуса Приштина Војске Југославије у чијем саставу је био и 177. Одред ВТО Пећ.

Догађај који је предмет ове оптужнице, извршени ратни злочин, уско је повезан са конкретним оружаном сукобом, јер су његови извршиоци окривљени и други против којих се води посебан поступак, деловали на страни српских оружаних снага у саставу 177. одреда ВТО Пећ 125.моторизоване бригаде Војске Југославије, док су жртве по свом етничком опредељењу, припадали супротстављеној страни у сукобу.

На основу резултата истраге произилази да су дана 01.04.1999. године, припадници 177. одреда ВТО Пећ, којим је командовао Миладиновић Топлица, против кога се води посебан поступак, извршили напад на село Љубенић и мештане тог села, на начин да су у раним јутарњим сатима, наоружани пешадијским наоружањем, у саставу три групе ушли у село и по претходно добијеном наређењу од командира интервентног вода Минић Небојше, претресали куће и из њих истеривали цивилно становништво које у њима затекну, па је тако окр.Крстовић Владан са припадницима своје групе вршио претрес кућа уз главни сеоски пут, гледано од магистралног пута Пећ – Дечани који се простире кроз центар села Љубенић, окр.Павловић Лазар са његовом групом, претресао куће десно од главног сеоског пута и окр.Ивановић Милан такође са његовом групом, вршио претрес кућа са леве стране сеоског пута, тако да су свако на свом правцу деловања претреса породичних кућа, истеривали цивилно становништво из њих, принудили становништво које би затекли у кућама или у дворишту да напусте куће и окупе се сви у центар села, у близини џамије, па је као последица тог напада наступила смрт Бушати Адема, Алимехај Хисена, Гогај Хација и Јахмуратај Смајла.

Наведено произилази из резултата спроведене истраге, посебно изјаве сведока Обрадовић Зорана, као и из изјава сведока-оштећених у предмету Вишег суда у Београду К.По2.48/2010, датих ЕУЛЕКС Полицији, Тужилаштву за ратне злочине и исказа датих на главном претресу, и то: Амруша Укшинаја, Садика Јахмуратаја, Бесима Хускаја и Аљбана Рецаја.

Након извршеног претреса и истеривања цивилног становништва из породичних кућа, сви су заједно дошли у центар села, где се већ налазило окупљено цивилно становништво села и сви заједно извршили тријаж становништва, претећи оружјем и пуцајући у ваздух, одвојили око 60 цивила мушкараца, које су приморали да се окупе поред зида дворишта куће Мухамеда Шошаја у близини џамије, док су остало

становништво жене, децу и старије мушкарце села, претећи оружјем и пуцајући изнад њихових глава присилили да пешке напусте територију свог села, наредили им да иду у Републику Албанију, па када је једна група жена одбила да се одвоји од мушкараца и да крене на главни пут који води од правца Пећи према Дечанима и даље за Албанију, док су окр.Крстовић и Ивановић испаливали рафале изнад њихових глава, псујући их и вређајући, претећи да ће их све побити, након чега је и ова група жена кренула путем према Дечанима и даље за Албанију.

Наведено произилази из изјава сведока-оштећених датим ЕУЛЕКС полицији и Тужилаштву за ратне злочине у предмету Вишег суда у Београду К.По2.48/2010 : Мађун Аљимехај од 17.8.2010, Исуф Авдуљахај 24.8.2010, Садик Јахмуратај 18.8.2010. и 4.9.2012, Бесим Хускај 23.6.2010. и 4.9.2012.године.

Након претреса кућа и истеривања цивилног становништва, окривљени су подметали пожаре и палили породичне куће и друге објекте у селу, у циљу да се расељено становништво не може вратити у село, па су пожаром уништили већи број породичних кућа и других помоћних објеката, чији су власници били цивили и оштећени Армуш Аличкај, Аљи Рустемај, Џемал Хускај, Садик Бериша, Хамзај Ариф, Хамзај Селим, Јахмуратај Шабан, Јахмуратај Иса, Јахмуратај Екрем, Харадинај Адем, Харадинај Рустем, Харадинај Хазир, Харадинај Рама, Бушати Исуф, Бушати Иса и Бушати Џафер.

Доказ којима се утврђују чињенице паљења кућа, произилази из изјава сведока са главног претреса у предмету Вишег суда у Београду К.По2.48/2010: Хамзај Мејреме и Елхаме Харадинај од 23.9.2013. и 28.01.2014. године датих Тужилаштву за ратне злочине, исказа Ђуле Бушати од 24.9.2013. и 29.01.2014. године датог Тужилаштву за ратне злочине, Амруша Укшинаја и Хускај Хајрије од 25.9.2013. године, Екрема Јахмуратаја, Дина Шошија, Кумрије Јахмуратај од 24.09.2013. године, Албан Реџаја датог Тужилаштву за ратне злочине 28.01.2014. године, као и списак спаљених кућа у селу Љубенић Савета за одбрану људских права и слобода – Регионални центар у Пећи

Окривљени су са осталим припадницима 177.ВТО одреда Пећ, који су учествовали у нападу на село Љубенић дана 01.04.1999. године извршили убиство 42 и тешко телесно повредили 11 цивила, становника села, тако што је свако од окривљених својом улогом допринео убиству па је окривљени Крстовић Владан и окривљени Павловић Лазар заједно са Поповић Срећком, Кастратовић Славишом, Богићевић Бобаном, Обрадовић Зораном и Лекић Ненадом стајали у непосредној близини окупљене групе издвојених цивила мушкараца, у односу на њих са леве и десне стране и назили да не побегну или не пруже отпор, а за то време сада пок.Минић Небојша, Булатовић Дејан, Момић Ранко, Николић Милојко и Мишић Синиша, као и окр.Ивановић Милан по наредби пок.Минић Небојше звани „Мртви“ који је командовао интервентним водом 177. ВТО Одред Пећ из аутоматског наоружања пуцали у ову групу цивила, услед чега су оштећени задобили прострелне ране од којих је већина одмах преминула, те су том приликом лишена живота 42 лица и то Шоши Гани, Авдулах Гезим, Алимехај Хаши, Тахир Ариф, Локај Илир, Рустем Сали, Хамзај Рамиз, Хускај Фехим, Укшинај Ружди, Реџај Реџ, Авдулах Рама, Бушати Бајрам, Алимехај Фадил, Алимехај Шабан, Алимехај Хазир, Алимехај Рустем, Боби Бајрам, Боби Беке, Боби Мухарем, Бушати Смаил, Бушати Ука, Хамзај Селим, Хамзај Јашар, Хамзај Цавид, Харадинај Адем, Хускај Харадин, Хускај Тафил, Хускај Осман, Хускај Наим, Хускај Мене, Хускај Рама, Хускај Смаил, Јахмуратај Муса, Јахмуратај Кадри,

Морина Цун, Морина Риза, Шоши Сефер, Силај Селаим, Укај Рустем, Укшинај Рама, Алимехај Бајрам и Хускај Метуш, док је 11 лица задобило тешке телесне повреде у виду прострелних рана и то Авдулахај Јусуф, Алимехмед Маџун, Јахмуратај Садик, Хускај Бесим, Аличкај Шевдет, Бериша Салик, Шевћет Боби, Бушати Гани, Бушати Ибер, Јахмуратај Шабан и Укшинај Демуш.

Наведено произилази из резултата спроведене истраге, посебно изјаве сведока Обрадовић Зорана, као и из изјава сведока-оштећених у предмету Вишег суда у Београду К.По2.48/2010, датих ЕУЛЕКС Полицији, Тужилаштву за ратне злочине и исказа датих на главном претресу, и то: Амруша Укшинаја, Садика Јахмуратаја, Бесима Хускаја и Албана Реџаја.

Доказ о лицима лишеним живота, поред списка идентификационих посмртних остатака путем ДНК ексхумираних тела на локацији Батајница 3 и 5, исказа предложених сведока, као и списак ЕУЛЕКС-а означен као „Lubenic Event“.

Дело које су окривљени извршили било је у функцији остваривања крајњег циља оружаног сукоба, који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије, па и над селом Љубенић и стварању етнички чистог подручја, како казује сведок Обрадовић Зоран.

Међу испитаним сведоцима нема спора о томе по ком сценарију се одвијао напад на село Љубенић, претрес кућа, истеривање становништва из кућа и њихово окупљање на једном месту, потом издвајање појединих лица, углавном мушкараца, лишење живота издвојених мушкараца а потом протеривања из села преосталог дела становништва и паљење њихових кућа.

У вези са тим, сведок Обрадовић Зоран исказује да је то био уиграни сценарио по коме су припадници 177.ВТО Пећ интервентног вода извршавали примљене задатке од Минић Небојше, командира вода и од Миладиновић Топлице, који је био командант 177. ВТО. Највећи допринос у идентификацији учинилаца, овде окривљених и конкретизацији њихових радњи дао је сведок Обрадовић Зоран, који је детаљно описао догађај како се одвијао, међутим, оптужница није базирана само на исказу овог сведока, јер је његово казивање поткрепљено и исказима других сведока оштећених Албанаца, чији су искази прикупљени непосредно и преко Туживоца ЕУЛЕКС-а који су поједини сведоци препознали окривљене и указали на њих, јер су их одраније познавали као своје бивше суседе.

Имајући у виду да приликом извођења ове акције од стране припадника 177. ВТО Пећ да тога дана ни један метак није опаљен у правцу нападача, нити је тога дана пронађено било какво оружје нити било која војна опрема која би указивала да су се у том селу налазили припадници наоружане формације ОВК и имало оправдани карактер за напад.

Дело и пропусти које се овим окривљенима ставља на терет као припадницима 177. одреда ВТО Пећ Војске Југославије, почињени су у оквиру оружаног сукоба, па су због ове чињенице оптужени као припадници стране у сукобу били у обавези да поштују одредбе Женевских конвенција и да им обезбеде поштовање у свакој прилици. Свака од жртава конкретног случаја био је ненаоружани цивил, припадник албанске

националности, те та чињеница као и дискриминаторска била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавању њихове приватне непокретне имовине, на крају и протеривање. Уништавајући паљењем домове цивилног становништва и економске објекте у мери у којој су то конкретно чинили, окривљени су заједно са другим припадницима своје јединице, уништавали средства за живот цивилном становништву, које је углавном сеоско и као такво живи од свог рада, бавећи се пољопривредом и онемогућавали њихов повратак у село, стављајући им тако до знања да је расељавање трајног карактера.

Акт насиља и претње насиљем које су окривљени предузимали према цивилном становништву, упадали у небрањено село пуцајући из оружја са припадницима своје јединице, како је то описано у диспозитиву оптужнице, заједно са радњама уништавања имовине и радњама лишења живота појединих цивила, имају карактер ширења терора над цивилним становништвом, а терорисање цивилног становништва од стране бораца изричито забрањују одредбе Женевске конвенције и Допунског протокола уз Женевске конвенције из 1949. године.

Окривљени Крстовић Владан, Павловић Лазар и Ивановић Милан у својим одбранама датим у истражном поступку не признају извршење кривичног дела, већ наводе да нису улазили у село Љубенић, нити учествовали у било ком оружаном сукобу, као и да им није познато да ли су припадници њихове јединице 177. ВТО Пећ улазиле у село Љубенић, нити вршили убиства цивилног становништва. Међутим, овакве одбране окривљених су неосноване и уперене на избегавање кривичне одговорности, јер су у потпуности супротне са исказима сведока и сведока општењених.

С обзиром да су радње кривичног дела описане у диспозитиву оптужнице, почињене у оквиру оружаног сукоба, то су окривљени Крстовић Владан, Павловић Лазар и Ивановић Милан као припадници оружане стране у сукобу били у обавези да поштују одредбе члана 3. став 1. тачка а) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевске конвенције) те одредбе члана 4. став 2. под а), члана 13. став 2. и члана 17. став 2. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба (Протокол II).

На основу напред наведеног, у радњама окривљених Крстовић Владана, Павловић Лазара и Ивановић Милана стичу се сви битни елементи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗЈ, те сматрам да је оптужница основана и на закону заснована.

Снежана Станојковић
[Handwritten signature]